

פרשת מטות תשפ"ב

גליון פ'

"וּנְקָרְב אֶת קַרְבֵּן ה' - הרהורי עבירה קשים מעבירה

מ"ה - מינעשה התחזקות בעבודת ה'...

לע"נ מ"ה הרבני אסון מירון
ג' הרבני אסון קרלין, וכל מרבי ישראל

לאדם, לזאת מריבוי ההשתדלות לדחות הרהורים יוכל להיות שתולד לפעמים סיבה גדולה לחזק הרהורים! והנסיגון ברעיון גופני יוכיח הדבר למדי, עכ"ל.

וצריך לדעת שאם הגיע לידי הרהור והסיח דעתו, אין עליו עבירה אלא מצוה, כיון שהסיח דעתו! שהעבירה היא לא מה שבא לאדם עצם הרהור אלא זה שמששהה את הרהורו, ואמנם אדם חייב לנמנע עצמו מהדברים המביאים לידי כך!

כל הגדול מחבירו יצרו גדול ממנו

ישנם שמרגישים על עצמם שהם לקויים במיוחד בחשק לדברים שאינם טהורים, והם שבורים מכך. והנה, אף שפשיטא שמצב זה מחייב עמידה מיוחדת על המשמר מסכנת היצר, אך יש לדעת ששורש תופעה זו אינו נוסע בהכרח מפחיתות ערך, ולפעמים זה אפילו להיפך. ידועים דברי חז"ל ש"כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו". ויש להבין, שהרי לכאורה הדעת נותנת להיפך, שכלל שהאדם גדול יותר כך הוא מרגיש יותר את מיאוס התאוה?

אומר הגאון ר' צדוק צ"ל שכח החשק נברא כדי שלאדם יהיה חשק לתורה... [כדאיאת בזה"ק שאילולי היצר לא הייתה חדותא דשמעתא] ועל כן "כל הגדול מחבירו" - מי שזכה להגביר בתוכו את כח החשק לתורה, עומד בסכנה שאם יהיה פנוי מתורה עלול כח החשק שבו לעוררו לתאוות ולזוה, ולכן אומרים חז"ל "אם פגע בך מנוול זה", **אם כח החשק מושך אותך לעניינים לא טהורים, משכנהו לבית המדרש, הזדרז והפנה את כח החשק ללימוד התורה - שבעבורו נברא כח החשק, ובזה תינצל מהחשק לדברים שאינם טהורים.**

[כל הנ"ל נלקט מקונטרס "טוהר לבנו" ממשנת רבינו המשגיח הגה"צ ר' דב יפה צדוק"ל, נכתב על ידי תלמידו ומקורבו הרה"ג ר' ישראל מאיר קנייסברג שליט"א, תשס"ח על מסירת הדברים בלב נפש חפצה - זיכורו ה' להמשיך להרבות תורה ויראת שמים מבאר המשגיח צ"ל, ויעלה מעלה מעלה].

מהמעשה עצמו? אך מ"מ יש נפק"מ, שלחשוב ולהרהר יכול בלי גבול, ואה"ל בעשיית העבירה חלק המחשבה חמור יותר מהחלק הפועל ועושה.

יותר גרוע מהנאצים

כאשר הנאצים ימ"ש לקחו את גדולי ישראל לטאטא רחובות כולם נזדעזעו... אבל עלינו לדעת שכאשר אדם לוקח את שכל ד' וחושב בהם מחשבות בטלות וכו"ש מחשבות מלוכלכות הרי זה גרוע פי כמה...! [פחד של התבטאות מ'משגיח']. בהזדמנות עורר ע"כ המשגיח צ"ל בנוסח אחר וז"ל: המחשבה והשכל של האדם הוא מלאך ד', האם נוכל לצייר לעצמנו לקחת אדם קדוש, מלאך ד' ולהגיד לו להתעסק ברפש, כולם הרי יזדעזעו, אבל כאשר אדם לוקח את מחשבות עצמו, צלם אלוקים הרי"ז הרבה יותר גרוע, בבזה שלוקח את עצמו ומטמטם עצמו, כי מקלקל את שכלו, וזהו הרי כבוד קונו...!

איך נלחמים בהרהורי עבירה?

חשוב לדעת שהדרך להלחם בהרהורי עבירה זה לא במלחמה ישירה אלא בצורה עקיפה, וכגון לחשוב בדברים אחרים, וכל שכן בדברי תורה. ומובא ב"כתר ראש" בשם ר' חיים מוואלאז'ין צ"ל (באת קל"ו): "אם מסיח דעתו מן המחשבה רעה - בזו כופה הסטרא אחרא, ואם מחשב בה זו רעה חולה רח"ל!" עכ"ל.

וכן כתב מרן רבי ישראל סלנטר צ"ל (אור המוסר ח"א עמ' קס"ד): ואין להעמיק ולא בהשתדלות מרובה לדחות הרהורים, כי זה טבע נפש האדם, כל שמעמיק לדחות איזה רעיון איזה צער וכיו"ב - עוד תגבר ההתנגדות בנפש האדם להלהיב המוזר

"וּנְקָרְב אֶת קַרְבֵּן ה' אִישׁ אֲשֶׁר מֵצָא כְּלִי זָהָב אֲצֵעָדָה וְצִמִּיד טִבְעֵת עֲגִיל וְכוּמָז לְכַפֵּר עַל נַפְשֵׁיתוֹ לִפְנֵי ה'. (ולא, א.)". וכך אומרת הגמ' (שבת סד) "ויקצף משה על פקודי החיל, אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח: אמר להן משה לישראל שמוא חזרתם לקלקלכם הראשון? אמרו לו: לא נפקד ממנו איש. אמר להן: אם כן, כפרה למה? - אמרו לו: אם מידי עבירה יצאנו - מידי הרהור לא יצאנו. מיד - ונקרב את קרבן ה'.

המביא עצמו לידי הרהור

איתא בגמ' (יומא כ"ט) "הרהורי עבירה קשים מעבירה", ועד כדי כך נורא הדבר, שמוותר לחשוב בדברי תורה במקומות המטונפים, כדי להסיח את הדעת מהרהורים אסורים! והמביא עצמו לידי הרהור, נקרא רע - אשר אין מכניסים אותו במחיצתו של הקב"ה! (נדה י"ג:) ואיסורו מפורש בתורה, (דברים כג, י) "ונשמרת מכל דבר רע", שלא יהרהר אדם ביום ויבוא לידי טומאה בלילה.

החבור ריק

איתא ב'אבות דרבי נתן' (פרק ב') כל מי שאינו נותן הרהורי תורה על לבו, נותנים לו הרהורי זנות וכו'. ואין הכוונה בזה שח"ו הקב"ה נותן במישרין הרהורים רעים, אלא שיש בעולם כוחות שהם התפקד מקדושה, שהם נותנים הרהורים אלו, וכמאזח"ל (יומא י"ט.) הבא ליטמא פותחים לו.

וכמ"ש "החבור ריק אין בו מים" (בראשית י"ז) מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו" אומר הגאון: שזה מרמז שאם אין דברי תורה [שנמשלו למים] יש נחשים (תאוה) ועקרבים (כעס), והעצה לזה היא: לא ידעית התורה, אלא מחשבת התורה.

למה הרהורי עבירה קשו מעבירה?

הרמב"ם ז"ל (במורה נבוכים) כותב, שהסיבה שהרהורי עבירה קשים מעבירה היא, כיון שהשכל הוא כח האצילי של האדם, ולכן כשמעביר את השכל - שהוא מרומם ונשגב - בהרהורי עבירה, הם מטנפים את השכל העליון האצילי, ולכן זה חמור יותר מעצם העבירה. וחשוב זה קיים גם בדיבור, שהתלבשות השכל בדיבור, [תינוק לא מדבר, כי אין לו שכל] וא"כ פגיעה בו חמורה יותר!

שואל ה'משגיח': ולכאורה הרי בכל פעם שעובר עבירה הוא גם חושב ומרהר, וא"כ מה הטעם שהרהור קשה

'למקדשך טוב' - למקדש שבתוך כל אחד ואחד ימים אלו של 'בין המצרים' - ימי האבלות על חורבן הבית שאירע בימים אלו, הזמן גרמא לבנות 'בית מדור לשכינה' וכמו שנאמר (שמות כה ח) 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם', ודרשו: 'בתוכו' לא נאמר אלא 'בתוכם', בתוך כל אחד ואחד, ועי"ז נזכה לבניין בית מקדשו ותפארתו במהרה בימינו.

וכך יש להעמיס בלשון הזמר י"ה- ריבון' "למקדשך טוב ולקודש קודשין", שכפי פשוטו, הבקשה היא שישוּב הקב"ה ויבנה בית מקדשו ותפארתו במהרה בימינו כי מחכים אנחנו לך.

אך ניתן להעמיס בכונתו שהקב"ה עומד ומבקש מאת כל יהודי באשר הוא - למקדשך טוב ולקודש קודשין - אנא, שיתוב לשונו למקדשך, זכור נא ימים מקדם, עת נשמתך היות זכה ומצוחצות, וכביכול היית מקום 'משכן' לשכינה הקדושה, וכמו שכתב ה'אור החיים' הק"ק על הפסוק ויקרא בו (יא) 'ונתתי משכני בתוכם', וז"ל, ע"ד אומר (תהילים עו ס) 'אהל שכן באדם', שעיקר משכנו יתברך הוא תוך נשמות עם קדושו.

כיו"ב איתא ב'מסילת ישרים' (פכ"ו) על האיש המתקדש ביותר שהוא עצמו נחשב כמשכן במקדש וכמזבח, ומעתה המאכל שהוא אוכל הוא כקרבתן שעולה על גבי האיש. עתה אנא, שוב למקדשך, הפוך את לבך לקודש קדשים' ותתן להשראת הקב"ה בקרבך. (באר הפרשה - מטות תשפ"ב).

d0548432274@gmail.com

ר' אמונת של ה' רב דוד מטיאס

לקנות כלים ובגדים חדשים בבין המצרים

כתב השו"ע סי' תקנ"א סי"ז וז"ל: טוב ליהרר מלומר שהחינו בין המצרים על פרי או על מלבוש וכו' עכ"ל, והטעם כתב המשנ"ב (ס"ק צ"ח) דכיון שהזמן ההוא הוא זמן פורענות אין כדאי לומר שהחינו לזמן הזה עיי"ש. ועיי"ב ב"ח (שם) שכתב דלפי זה אין לקנות כלים חדשים או ללבוש כלי חדש בבין המצרים מאחר ואי אפשר לו לברך שהחינו, והובאו דבריו במג"א (ס"ק כ"א) ובבאר היטב (ס"ק כ') עיי"ש. והנה מובא מדברי הב"ח דכל האיסור לקנות כלים חדשים או ללבוש בגד חדש בימים שעד ראש חודש אב אינו אלא מחמת ברכת שהחינו שצריך לברך בשעת הקנייה או הלבשה, אך מחמת עצם הקנייה ועצם הלבשה אין איסור לקנות כלי חדש או ללבוש בגד חדש בימים שעד ראש חודש אב.

ולפי זה נראה שבימים שמי"ז בתמוז ועד ראש חודש אב, אין מניעה לקנות כלים או ללבוש בגדים חדשים שאין מברכים עליהם ברכת שהחינו [כגון כלים ובגדים שאינם חשובים כל כך כמבואר בשו"ע סי' רכ"ג ס"ו]. וכמו כן אין מניעה לקנות בימים שעד ראש חודש אב, כלים שברכתם הטוב והמיטיב [כגון כלים שמשמתימים בהם הוא ובני ביתו], שהרי כתבו הרבה פוסקים שאין מניעה לברך ברכת הטוב והמיטיב בימים אלו, וכיון שמוותר לברך, מותר גם לקנות ולהשתמש [וכן מובא בשם הגרמ"מ לובין שליט"א].

ויש שכתבו (הליכו"ש בשם הגרש"ז איוערבאך צ"ל) שבזמננו יש להקל [מ"ז בתמוז עד ראש חודש אב] גם לקנות כלים ובגדים חדשים שמברכים עליהם שהחינו, משום שבזמננו אין נוהגים לברך ברכת שהחינו בשעת הקניין אלא מברכים רק בשעת השימוש או הלבשה עיי"ש. אך יש ליהרר שלא להשתמש בהכלי או בבגד החדש בבין המצרים שמוותר לברך ברכת שהחינו בשבתות של בין המצרים, הכי נמי יהיה מותר להשתמש בהכלי החדש או ללבוש הבגד החדש בשבתות שבין המצרים. מיהו בשבת שאחר ראש חודש אב משמע במשנ"ב ס"ק מ"ד יש להחמיר טפי ואין ללבוש או את הבגד החדש עיי"ש].

מאנשי העיר לראות את המחזה הנוראה הזאת ויבהלו מאד, ויקראו הוציאו את הארורה הזאת ושמטוה שלא תטמא את בית רבנו...

ויאמרו איש אל רעהו, עתה ידענו כי איש אלקים קדוש הוא ודבר ה' בפיו אמת. ומעתה הזאת יראו לגשת אליו ויקר שמו מאד לאיש מופת, ולמען יהי לזכר עולם צו נדיבי העיר לצפות את המעלות אשר מתה עליהם בזהב להיות לזכרון מעשי האיש הנורא הזה והמעשה נפלאה עכ"ל. ושמעתי שהמדרגות המוזהבות האלו היו קיימין שם עד המלחמה האחרונה.

ממשיך ר' חיים: ושמעתי מגיסי הגה"צ ר' שאול ברזם זצ"ל שאמר שמרן החזו"א אמר לו שעד הדור האחרון היו רואים כולם השגחה על גדולי ישראל. והגאון ר' אלעזר משה מפניסק זצ"ל היו הגויים דוחפים אותו שידרוך על שדותיהם כי כולם ידעו שהשדה שהוא דורך עליה מתברכת, והגדול ממניסק היו בעירו כלבים רעים שכל העובר שם היו מתנפלים עליו וכשהגדול הנ"ל ה' עובר היו בורחים וזה ידעו כל העיר, רק כדור האחרון ממש בטל זה (נראה להגדיל הנסיק בעקבתא דמישיחא)

ואעפ"כ מי שרוצה לראות רואה גם היום וסיפר - החזון איש] על עצמו שכשהיה במינסק בזמן המלחמה לא היה לו פספורט, ושם מי שנתפס בלי פספורט היו יורים בו מיד.

ושמע שבאו חיילים לעיר לחפש - והלך לברוח מהעיר רק טעה ובמקום לברוח לצד השני ברח לצד שהחיילים עמדו. והם עמדו שם בשתי שורות והוא עבר ביניהם, ואף אחד לא אמר לו דבר עד שעבר עד הסוף וברח משם. ואמר **שהיה בטוח שלא יזקק בשביל שגמר אז לכתוב ספרו על עירובין.** ע"כ מה שסיפר לי הגר"ש [ז"ל - ברזם] ז"ל בשם מרן זצ"ל וכהנה יש מעשיות לרוב על גדולי ישראל עדויות נאמנות שא"א להכחישן **והרוצה לראות רואה.** עכ"ל מרן הגר"ק זצוק"ל.

א"ה: ומי לנו גדול ממרן הגר"ח זיע"א שהסיפורים אודותיו מדהימים - ועכשיו יצא לאור ספר חדש מהגאון הרב שלמה לווינשטיין שליט"א "ומתוק האור - על מרן הגר"ח קניבסקי זצ"ל", עם סיפורי מופת מדהימים המראים את השגחתו יתברך, וכדברי הגמ' (מ"ק טו): "צדיק מושל יראת אלהים", מאי קאמר? אמר רבי אבהו, הכי קאמר: אמר אלהי ישראל: לי דבר צור ישראל, אני מושל באדם, **מי מושל בי - צדיק. שאני גוזר גזרה ומנטלה.**

אותה. ושוב אמר הגה"ק רעק"א ז"ל הלא שמעתי עליך אשר בילדותך למדת גמרא בביהמ"ד ואמר הן. וציווה הגרע"א ז"ל להביא גמרא מס' קדושין, ופתח הגמרא בריש המסכתא והראה לו באצבע על הדף ואמר בזה"ל הלא אמרו חז"ל במשנה "האשה נקנית כ' וקונה את עצמה בגט ובמיתת הבעל" - אם כן **ממה נפשך או פטור אותה בגט, ובאם לא תרצה יוכל להיות הדרך השני במיתת הבעל...**

המשומד שחק ולעג לדברי הגאון רעק"א ז"ל ויצא מבית הרב, **והנה בהליכתו מן הבית התחיל לירד מן המדרגות למטה פתאום הרהיט כי ענינו כהות ונחשכו לו ואחזו השבץ ונפל מן המדרגות ונחרג במקומו וה' לנס עכ"ל.** ובס' שם הגדולים החדש (אות ה' סי' כ"ט) מספר על רבנו הגאון חיד"א ז"ל שלעת זקנתו כאשר ה' חכם העיר בא אליו אדם חשוב אחד והוא כהן - בקובלנא [תלונה] על אשתו לאשר כי נסתרה עם איש אחד.

והגאון הנ"ל עם דיני העיר המובהקים ישבו שם ויאמר הגאון לו, אשר כפי מצוות התורה מוכרח הוא לגרשה. ולא יכלו הדיינים להתאפק ובפרט על הוי קרובים להאשה הנ"ל ורצו לחפות עליה ויאמרו לו, ולמדנו רבנו מאין לו מקור דין זה לשפוט בלא עדים? **אין זה אלא דברי נביאות ולא בשמים היא?** ואם נעשה דין ומשפט על פי רוח הקודש יצא ח"ו משפט מעוקל כי בעונותינו הרבים אין לנו בזמן הזה לא כהן ונביא אלא דברי חז"ל ע"פ דברי תורתנו הקדושה...

והגאון הנ"ל [החיד"א] לא השיב להם מאומה אך אמר פעם שנית להאיש בעל האשה שמע בקולי וגרש את האשה הזאת. וכראותם כי לא ענה אותם דבר וילכו לקרובי האשה אשר היו נכבדי העיר הזאת ויספרו להם את כל נוכחת - וילינו עליו את כל העדה, וכשמוע הגאון הנ"ל את דברי ריבות האלה **ותהי עליו רוח ה'...**

וישלח ויקרא את האשה ותבא אליו לבית העליה אשר שם ה' חדר לימודו ובית תפלתו וכראותו אותה ויקם מכסאו וילך להארגו [איון הקודש] אשר בו היו מונחים 'ספרי התורה' ויקח ספר תורה ויקרא באזניה פרשת הסוטה בטעמי הנגינות. והיה כהפנותה שכמה ללכת, ויקרא עליה הגאון אזולאי בקול אם לא שטית וגו' ואת כי שטית וגו'... **וכאשר שמה רגלה על המעלה הראשונה לא הספיקה לרדת עד שפניה נהפכו לירוקן ועיניה בלטו וכל הכתוב בהפרשה נתקיים עליה...** ולקול הזעקה אשר צעקה בקול, באו הדיינים והרבה

מי שרוצה לראות - רואה

סיפורי מופת על גדולי ישראל ממרן הגר"ח קניבסקי זצוק"ל (מתוך 'ארחות ישר' - ערך 'השגחה') - העוסקת בהשגחת ה' על גדולי ישראל.

הבאנו בעבר שיש מצווה לספר בגדלותם של גדולי ישראל - והדבר מביא לידי חיזוק ביראת שמים ובהשגחת ה', ובאמיתות התורה - והכח שנמסר לעמלי התורה.

וז"ל מרן הגר"ח זצוק"ל: מצינו בקדמונים מעשה בר"י החסיד שגוי רצה להורגו והכניס ראשו בחלון ונתהדק החלון סביבו ולא יכול להוציאו ע"ש באורך, ובסדר הדורות (שנת ד"א תתס"ה) מביא מעשה מרשי" שגוי בא להורגו ולא ראהו שנעלם מן העין ע"ש באורך כל המעשה. [א"ה, אני ראיתי תמונה של שהקע בקיר שנצרב כאשר הפרש רצה לדרוס את רש"י, ונעשה נס ונחיה שקע בקיר]. וגם בדורות האחרונים עלי' בס' אגרות סופרים (אגרת מ"ג בהגה"ה) כאשר בא הגה"ק רעק"א ז"ל פ"א לווארשא ובה אל המרא דאתרא הגאון מו"ה זלמן ז"ל בעל שו"ת 'חמדת שלמה' וכו' - **באה אשה אחת בוכיה לפני הגאונים הקדושים ז"ל היות כי בעלה נשתמד והמנא ליצלן זה איזה שנים ואינו רוצה לתת לה גט פטורין וכבר עמל בזה הרבה הגאון בעל חמדת שלמה ולא עלתה בידו ועתה בשמעה כי הרב מפוזנא הוא בורשנא באה במר נפשה אולי בהתאחדו יחדיו גאוני הדור כמותם ימצאו עצה ותחבולה להוציאה מכבלי העיגון.**

והגאון החמדת שלמה פנה אל הגאון רעק"א ז"ל ואמר מהראוי שיעזור לה מר גאוננו כי רחמנות גדולה היא. ואמר הגאון רעק"א ז"ל אולי נוכל לפעול שיבא לפנינו המומר. ועשו השתדלות אצל רעי וידידיו של המומר שיפתו אותו לילך אל הרבנים כאשר יזמינו אותו אליהם, ואמרו אליו בשחוק וליצנות, כי מה אתה ירא לפנייהם - הלא תוכל לעמוד בדעתך ומה יכולים הרבנים לעשות לך?

המשומד בא, ואמר אליו הגרע"א ז"ל למה אינך פוטר את אשתך - אם אתה הלכת בדרך שבחרת לך, אבל מה לך אל העניה סוערה הזאת? והוא השיב בלעג שאינו רוצה לפטור

לעברו מכל לבבכם התחזקת בעבודת הלב - זו תפילה

למה צריך שיבואו אלף למקום המלחמה?

נאמר בפרשתנו (לא ד) 'אלף למטה אלף למטה', ונתבאר במדרש (כב א) שמכל שבט נשלחו ב' אלפים, אלף להלחם במלחמה, ועוד אלף להתפלל עליהם. ותמה הגה"צ רבי יחזקאל לווינשטיין זצ"ל (אור יחזקאל ח"ד - אמונה, עמוד קפ, מוצש"ק מט"ו מ"מ תשכ"ג) כמה תמיהות בדבר.

- א. מדוע נשלחו אלף המתפללים למקום המערכה, וכי לא עדיף להעמידם בתפילה בביהכ"ס?
- ב. מדוע שלח 'אלף' מתפללים מכל שבט, ולא היה סיפק ב'מניין' מתפללים, ומה גם שהיו יכולין לסמוך על תפילות כל בני ישראל, ומדוע הוצרך ליחד את האלף שמכל שבט ושבט?
- ג. על כולנה יש לתמוה, הרי מלחמה זו מלחמת מצוה הייתה - שציווה הקב"ה למשה 'נקום נקמת בני ישראל מאת המדיינים', ומה מקום לתפילה ותחנונים על ניצחון המלחמה?

וביאר הגר"י, שאכן, הקב"ה בעצמו ניהל את מערכת המלחמה, אלא שהאדם בטבעו נוטה לחשוב כי כוחו ועוצם ידו עושה לו את החיל, ומחשבות אלו הם תחילת הכשלון והפסד המלחמה, וברצותו להצילם ממחשבות אלו שלח משה אלף מתפללים, כמספרם המדויק של עורכי המלחמה בפועל, שיתפללו בסמוך להם, וכך ידע כל אחד מהם כי 'מתפלל פרטי' יש לו, וכאשר יראה בעיניו את המתפלל לא ייחס את הניצחון לעצמו אלא לאדון הכל השומע תפילת המתפלל שייחדו עבורו (כי האדם קרוב למראה עיניו - ולא מספיק שידע שבתוך המחנה מתפללים עליו, כי אז עדיין מסוכן הוא לחשוב כוחו ועוצם ידי עשה לי את החיל).

ויקראו מכל הזמנים בענייני 'שבת מלכא קדישא'

חשיבות אמירת זמירות שבת - מרבינו האי"ל השחר'

אמר רבינו: שאת הזמירות לשבת קודש חיברו גדולים וקדמונים והם הכניסו בזמירות הרבה מדרשים, ולכן צריך לדייק כל מילה (ו) ולשם כך למד רבנו בספרים המפרשים את זמירות השבת. (א"ה: יש היום זמירות ש"ק של מתיבתא, ובהם מבואר הכל דבר דבור על אופנו באופן נפלא ביותר).

נשאל רבינו מאברך מבקש ה' - עד כמה חשוב שישב עם בני משפחתו וישיר עמו זמירות שבת? והשיב רבנו שזה דבר חשוב וזו הנהגה טובה מאוד. פעם נוספת שאל אדם את רבינו: האם לקצר בזמירות ובסעודת שבת ע"מ ללמוד תורה באותו זמן?

נענה רבנו ואמר; עונג שבת זה דבר חשוב מאוד לשמור ולקבל, שאחרת כאשר הילד גדל ללא הרגשת עונג שבת אז הוא לא יידע את גדלות וחשיבות השבת, ואם מנהיג משפחתו לקיים עונג שבת אז יודעים הילדים ומרגישים שיש שבת דבר שהוא יקר חשוב ונשגב שצריך להוסיף וללמוד הרבה עליו ולולא שינהג כך הילד לא ידע.

והוסיף ואמר שמדובר גם לפני שיש ילדים כגון זוג צעיר שהרי אם לא יתרגל לכך לא יעשה כן אח"כ.

וכן הורה לישיבתו 'ארחות תורה' שסעודת שבת צריכה להימשך לכה"פ שעה אחת וכן הנהיג בכל ישיבותיו שהבחורים ישירו לכבוד השבת והאריך בענין זה שיש בזה תועלת גדולה בדורנו להרבה עניינים. [א"ה: וכן מורה מרן הגר"י אדלשטיין שליט"א בישיבתו - ישיבת פוניב' המעטירה].

עוד אמר רבינו: כוחו של ניגון אי אפשר לשער, ניגון יכול להשפיע רבות על בני אדם אבל צריך להכניס לב בזה.

<p>עלון השבוע: לישועת עם ישראל ולהרמת קרן התורה הקדושה חלק נטרם לע"ג: משה בן הנחם תורת. וחותנו רחל זינת בת נוצר תורת.</p>	<p>חבורת 'מעין עולם הבא' [ג' דפים במסכת שבת] קנב - קנר</p>	<p>ניתן להרשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com בכל ענייני העלון ניתן להפנות ל- 0548496676</p>	<p>הרשם תרומות להדפסת העלון ניתן לתרום כ'נדרים' פלוס בקופת 'עלי באר' הנצחה שבועית - 50 ש"ח מצווה רבה ויחי הדיכס להדיפס מהמילי ולהלק בבתי כנסת.</p>
--	---	--	---